

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 7C/82/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816205251
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danko Lauková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2017:3816205251.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Danko Laukovou v právnej veci žalobu GENERAL FACTORING, a.s., ul. Košická 56, Bratislava, IČO: 35 838 825, zast. Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., ul. Michalská č. 14, Bratislava, IČO: 47 255 706, žalovaný I. L., nar. XX.X.XXXX, bytom ul. P. K. č. 2, Prievidza, zast. JUDr. Romanom Juríkom, advokátom, ul. Jazerná č. 19, Nové Zámky, o obnovu konania vedeného Okresným súdom Prievidza pod č. k. 13Ro 26/2013 a o odklad vykonateľnosti, takto

rozhodol:

Žalobu žalovaného na obnovu konania, vedeného na Okresnom súde Prievidza č. k. 13Ro 26/2013 z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalovaný žalobou zo dňa 23.4.2016, podanou prostredníctvom právneho zástupcu domáhal sa obnovy konania, vedeného na Okresnom súde Prievidza č. k. 13Ro 26/2013. Navrhol ďalej, aby súd odložil vykonateľnosť platobného rozkazu č. k. 13Ro 26/2013-48 zo dňa 31.7.2013.

2. Žalobu odôvodnil tým, že Okresný súd Prievidza platobným rozkazom č. k. 13Ro 26/2013-48 zo dňa 31.7.2013 mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.793,58 eur, úrok vo výške 18,40% ročne zo sumy 1.215,41 eur od 22.12.2010 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2.793,58 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a nahradiť trovy právneho zastúpenia 285,65 eur, a ostatné trovy vo výške 167,50 eur. Odpor proti platobnému rozkazu nepodal. Platobný rozkaz nadobudol formálne účinky právoplatného rozsudku. Súd sa pri vydávaní platobného rozkazu dopustil viacerých pochybení, ktoré z dôvodov uvedených v ustanovení § 228 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) zakladajú prípustnosť obnovy konania. Podľa § 228 ods. 2 O.s.p. návrhom na obnovu konania možno napadnúť aj platobný rozkaz. Návrh (s účinnosťou od 1.7.2016 žaloba) podal v objektívnej trojročnej lehote. Splnená je pritom i subjektívna trojmesačná lehota. Dvoma e-mailovými správami dňa 10.3.2016 oslovil občianske združenie Úžera.org so žiadosťou o pomoc „s exekúciami od Krutého“. Z neskorších telefonických rozhovorov sa dozvedel, že súd pri vydaní napadnutého platobného rozkazu porušil zákon a že sú dané dôvody na obnovu konania. Od okamihu, kedy sa dozvedel o dôvodoch obnovy konania uplynula (do podania žaloby) doba najviac jeden a pól mesiaca. Pri vydaní platobného rozkazu mu súd neumožnil uplatniť zásadnú námietku, ktorá by nevyhnutne viedla k zamietnutiu žaloby, a v prospech ktorej svedčia viaceré rozhodnutia súdov. Ide o absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v pôvodnom konaní. Dňa 23.11.2006 uzavrel (žalovaný) so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava Zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 40.000,- Sk. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 21.10.2010 Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava pohľadávku z úverovej zmluvy postúpila na žalobcu. Konečná splatnosť úveru nastala dňa 20.11.2011, a teda pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu nesplatenú („živú“) pohľadávku. Takéto

postúpenie pohľadávky je v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., a teda neplatné. Slovenská sporiteľňa, a.s. Bratislava sa chyby, spočívajúcej v postúpení živej pohľadávky dopúšťa opakovane. Súdny viackrát judikovali takéto postúpenie pohľadávky, ako neplatné. V pôvodnom konaní ako žalovaný nemal možnosť uplatniť ako dôkaz takéto rozhodnutia súdov, sčasti aj preto, lebo niektoré z nich ešte v tom čase neexistovali. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 58/2016 zo dňa 21.3.2016, podľa ktorého banka môže postúpiť iba tú časť úveru, ktorú pred postúpením zosplatnila, resp., ktorá sa stala splatnou a ktorú dlžník nesplatil, a na rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. k. 4Co 145/2014 zo dňa 11.3.2015, podľa ktorého zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky, a ak nie je preukázané ich splnenie, žalobca nie je aktívne legitimovaným subjektom na podanie žaloby a nemá ani oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, lebo nie je oprávnený na vykonávanie bankovej činnosti. Hoci uvedené rozhodnutia súdy vydali až po predmetnom platobnom rozkaze, a teda v postavení žalovaného by mohol na ne poukázať iba, ak by konanie trvalo až do času ich vydania, tak vydaniu týchto rozhodnutí (rozsudkov) predchádzali skoršie rozhodnutia súdov v týchto konaniach, na ktoré by bol mohol poukázať, ak by bol dostal na to šancu. Rozsudku Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 58/2016 zo dňa 21.3.2016 predchádzal rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 10C 73/2012 zo dňa 16.9.2015 a ďalej dve uznesenia Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 321/2013 zo dňa 20.6.2013 a č. k. 6Co 203/2015 zo dňa 19.5.2015. Tiež rozsudku Krajského súdu Prešov č. k. 4Co 145/2014 zo dňa 11.3.2015 predchádzal rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 8C 156/2012 zo dňa 7.5.2014. Ďalším identickým rozhodnutím je rozsudok Okresného súdu Svidník č. k. 5C 37/2014 zo dňa 24.10.2014. Navyiac, súd v súlade so zásadou curia novit iura má povinnosť poznať zákony, vrátane zákona o bankách. Je povinnosťou súdu vedieť aj bez toho, aby to strana sporu namietala, že postúpenie „živej“ pohľadávky bankou je neplatným právnym úkonom. Predmetný platobný rozkaz je tiež v rozpore s konštantnou judikatúrou Európskeho súdneho dvora. V mnohých prípadoch ide o rozhodnutia známe už v čase vydania platobného rozkazu. Súd teda na ne mal sám prihliadnuť, avšak v rozpore so zásadou iura novit curia tak neurobil. Zjavne teda o nich nevedel nielen on (žalovaný), od ktorého nemožno spravodlivo očakávať, aby bol podrobne oboznámený s judikatúrou súdneho dvora, ale ani samotný súd. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo 1/2012, podľa ktorého všeobecnú právnu zásadu vigilanti iura scripta sunt v právnych vzťahoch zo spotrebiteľských zmlúv vo vzťahu k spotrebiteľom, prekonáva zásada ochrany spotrebiteľa. Súd pri vydaní predmetného platobného rozkazu porušil v tom čase platné a účinné ustanovenie § 172 ods. 9 O.s.p., čo ale nie je zákonným dôvodom na obnovu konania. Uviedol, že Súdny dvor Európskej únie vo viacerých rozhodnutiach určil, že vnútroštátne súdy členských štátov sú ex offio povinné skúmať neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Ide o rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, týkajúcich sa výkladu smernice 93/13/EHS. Sú to napríklad rozhodnutia C-240/98 až C-244/98 Oceano Grupo Editorial SA, C-243/08 Pannon GSM Zrt., C-618/10 Banco Español de Crédito SA, C-472/11 Banif Plus Zrt.. Názor, že rozhodnutia súdneho dvora sa zverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie a platí o nich domnienka znalosti, nepriamo vyvrátil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí č. k. 8Cdo 70/2014. Medzi neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzavretej so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava, okrem iného, patrí tzv. kapitalizácia úrokov a tiež opcia Obchodného zákonníka. Predmetom Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 23.11.2006 bolo poskytnutie úveru 40.000,- Sk (1.327,76 eur). V pôvodnom konaní sa žalobca úspešne domohol istiny vo výške 2.793,58 eur, len samotná istina teda narástla o viac ako dvojnásobne a k tomu ešte zmluvné úroky, úroky z omeškania, atď.. Na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

3. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 20.5.2016, podanom prostredníctvom právneho zástupcu navrhol žalobu zamietnuť. Podľa jeho názoru, vzhľadom na existenciu exekučného titulu, súd vo vyhľadávacom konaní riadne posúdil a osvedčil jeho nárok a tento potvrdil vo svojom rozhodnutí. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo 98/2011, podľa ktorého obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy, na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a podľa charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p.. Zo žaloby žalovaného však vyplýva, že namietá nesprávne právne posúdenia veci v pôvodnom konaní. Táto skutočnosť (hoci nesprávnosť pôvodného rozhodnutia ako žalobca odmieta) má ale za

následok i to, že pri súde vytýkanej neznalosti práva, či povinnosti poznať právo tak ako to uvádza žalovaný, mohol a sám mal v pôvodnom konaní namietat' ním presadzovaný postup aplikácie zákona o bankách, ako i iných právnych predpisov, čo neurobil. Nie je tiež zachovaná lehota na podanie žaloby na obnovu konania. Popri zmeškaní lehoty a nemožnosti požadovať obnovu konania z dôvodu možnosti iného postupu, nie sú splnené ani podmienky uvedené v ustanoveniach § 228 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. e) O.s.p.. Procesná prípustnosť obnovy konania je podmienená tým, že ten kto ju navrhuje, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy. Žalovaný v podanej žalobe žiadne skutočnosti, ani dôkazy nekonkretizuje. Zároveň potom ani nepreukazuje, kedy tieto nastali a prečo ich nebolo možné použiť. Pokiaľ ide o rozsudok Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 58/2016 a Krajského súdu Prešov č. k. 4Co 145/2014, sám žalovaný uvádza, že tieto rozhodnutia v čase vydania predmetného platobného rozkazu vydané neboli. O možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní pritom ide vtedy, keď účastník v pôvodnom konaní síce označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak ním navrhnuté dôkazy nemohol súd vykonať, z dôvodu prekážok objektívneho charakteru. Žalovaný v podanej žalobe žiadne dôkazy nekonkretizuje. Zároveň potom ani nepreukazuje, kedy tieto vznikli, ako a kedy ich navrhol či nenavrhol, čo nimi chcel preukázať. Pokiaľ ide o dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p., žalovaný v podanej žalobe uvádza len všeobecné skutočnosti k neprijateľným zmluvným podmienkam. Konkrétne neprijateľnosť zmluvnej podmienky neuvádza, a ani nepreukazuje. Nie je potom splnená podmienka toho, že by napadnuté rozhodnutie bolo v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Žalovaný tiež v podanej žalobe neuvádza žiadnu skutočnosť, z ktorej by vyplývalo iné posúdenie veci, keby neplatilo použitie Obchodného zákonníka. Navyše je viac ako zrejmé, že pokiaľ došlo k novelizácii Občianskeho zákonníka v roku 2014, súd podľa tejto úpravy nemohol postupovať v roku 2013. Pokiaľ ide o ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., podľa jeho (žalobcu) názoru, toto ustanovenie nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Za daných podmienok môže banka postúpiť pohľadávku aj na inú osobu, ako je banka, teda aj na osobu, ktorá ako taká nie je viazaná bankovým tajomstvom, a to aj bez súhlasu klienta. Ak by postúpila pohľadávku na inú osobu skôr ako sú splnené stanovené podmienky a zároveň by nemala na postúpenie pohľadávky súhlas, porušila by tým bankové tajomstvo. Ďalej treba osobitne vnímať to, že zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov priamo a výlučne definuje možnosť postúpenia práva vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu, pričom tento zákon zároveň definuje, že týmto zákonom sú dotknuté ustanovenia zákona o bankách (týmto zákonom totiž nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka, ani osobitných predpisov: zák. č. 250/2007 Z. z., zák. č. 186/2009 Z. z.). Nie je teda správny postup aplikácie ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. na spotrebiteľský úver takým spôsobom, že aplikáciou tohto ustanovenia sa bude určovať neplatnosť postúpenia pohľadávky a prípadný nedostatok aktívnej legitímácie nového veriteľa. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 15/2014, č. k. I. ÚS 640/2014, podľa ktorých jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nevedie k neplatnosti zmluvy, pred takým výkladom, ktorý vedie k neplatnosti, ak do úvahy prichádzajú obidva výklady. Uviedol (žalobca), že zákon o bankách a ani zákon o spotrebiteľských úveroch absenciu, či nepreukázanie výzvy podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. ako dôvod neplatnosti právneho úkonu neuvádzajú. V tejto súvislosti tiež poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 3900/2012, a tiež na čl. 18.14. Všeobecných obchodných podmienok. Uviedol, že postúpenie pohľadávok bolo závislé iba na ustanovení § 524 Občianskeho zákonníka (s poukazom na § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z. z.). Zákon o bankách bol pritom prijatý už skôr, v roku 2001 a jeho obsah bol priamo dotknutý tak pôvodným zákonom o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zák. č. 71/1986 Zb., ako i neskorším zákonom o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s jeho (žalobcu) vyjadrením k ustanoveniam zákona o bankách a zákona o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zák. č. 71/1986 Zb., ako i k neskoršiemu zákonu o spotrebiteľských úveroch, poukázal na aktuálne rozhodnutia súdov: Okresného súdu Bratislava II. č. k. 17C 177/2014 zo dňa 22.9.2015 a ďalšie (strana 13 podania žalobcu zo dňa 20.5.2016). K aplikácii Obchodného zákonníka uviedol, že Zmluva o splátkovom úvere zo dňa 23.11.2006 je zmluvou o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka patrí medzi absolútne obchody. Poľa jeho názoru, spotrebiteľský úver nie je jeden zmluvný typ, ale osobitný subtyp zmluvných typov, ktorých kauzou je dočasné poskytnutie finančných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu, na úpravu ktorých sa majú použiť pri kogentnej či dispozitívnej zákonnej úprave jednotlivých zmluvných typov aj ďalšie kogentné právne normy, ktoré sú vymedzené v zákone o spotrebiteľských úveroch (lex specialis). Preto má za to, že nejde o samostatný zmluvný typ vylučujúci použitie Obchodného zákonníka. Tvrdenie

o tom, že v prípade, že ide o spotrebiteľskú zmluvu je potrebné aplikovať výlučne Občiansky zákonník, nemá žiadnu normatívnu úpravu a prieči sa pravidlu *lex specialis derogat lex generali*, pričom v tomto prípade *lex specialis* je § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka. Má za to, že je potrebná aplikácia Obchodného zákonníka o úverovej zmluve ako aj Občianskeho zákonníka, a to ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Pokiaľ však ide o otázku premlčania nárokov z úverovej spotrebiteľskej zmluvy, spravuje sa výlučne Obchodným zákonníkom. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 32Cdo 3337/2010, Krajského súdu Trnava č. k. 9Co 224/2011 a ďalšie (strana 18 až 24 podania zo dňa 20.5.2016).

4. V podaní zo dňa 4.7.2016 žalovaný, prostredníctvom zástupcu uviedol, že v čase vydania predmetného platobného rozkazu skutočne neexistovalo rozhodnutie Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 58/2016 a Krajského súdu Prešov č. k. 4Co 145/2014, ale boli v tom istom duchu vydané iné rozhodnutia, napr. Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 321/2013, v ktorom odvolací súd pochyboval o platnosti postúpenia pohľadávky bankou na advokátsku kanceláriu. Okrem dvoch rozhodnutí (Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 58/2016 a Krajského súdu Prešov č. k. 4Co 145/2014) existuje množstvo ďalších s rovnakou právnou kvalifikáciou „postúpenia“ živej pohľadávky bankou (čísla konaní žalovaný označil na strane 2 a 3 podania zo dňa 4.7.2016), ktoré síce boli vydané po predmetnom platobnom rozkaze, avšak ich vydaniu predchádzali vyjadrenia strán sporu (v tom čase účastníkov konania), ktoré objektívne existovali aj v čase rozhodovania Okresného súdu Prievidza, avšak on (žalovaný) ich nemohol bez svojej viny použiť. Poukázal na to, že štrnásť časť zákona o bankách, ktorej súčasťou je aj § 92 sa nazýva „ochrana klientov a bankové tajomstvo“, pričom podľa dôvodovej správy k § 92 ods. 7 (teraz ods. 8) v tomto odseku sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Uviedol, že zákon o bankách v otázke postúpenia pohľadávky z bankového úveru je osobitným predpisom vo vzťahu k zák. č. 129/2010 Z. z.. Pokiaľ ide o opcii Obchodného zákonníka, táto v súvislosti so spotrebiteľskými úvermi už v minulosti bola opakovane judikovaná, ako neprijateľná zmluvná podmienka (napr. rozhodnutie Krajského súdu Trnava č. k. 24Co 130/2011, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obdo 25/2012). Uviedol, že zákonodarca priniesol výraznú zmenu zákonom č. 102/2014 Z. z., ktorým sa do § 52 ods. 3 tretej vety Občianskeho zákonníka zaviedlo ustanovenie: „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Z hľadiska intertemporality sú pritom zásadné tri rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3MCdo 9/2014, č. k. 3MCdo 12/2014 a č. k. 3MCdo 14/2014).

5. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 7C 82/2016-54 zo dňa 9.9.2016 odložil vykonateľnosť platobného rozkazu č. k. 13Ro 26/2013-48 zo dňa 31.7.2013 až do právoplatného skončenia predmetného konania. Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie žalobca. Krajský súd Trenčín uznesením č. k. 27Co 7/2016-81 zo dňa 30.11.2016 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

6. Právny zástupca žalobcu sa na určený termín pojednávania nedostavil. Doručenie mal riadne vykázané. Nepripravenosť ospravedlnil písomne v podaní zo dňa 5.7.2017. Uvedené podanie je sčasti totožné s vyjadrením k žalobe zo dňa 20.5.2016, pričom v jeho čl. X. doplnil i ďalšie aktuálne rozhodnutia, kedy mu (žalobcovi) pri rovnakej argumentácii vo vzťahu k aplikácii § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., súdy nárok priznali. Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 25Cdo 2550/2012, podľa ktorého sankcia absolútnej neplatnosti predstavuje významný zásah do autonómie zmluvných strán, a mala by byť uplatnená len výnimočne, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 30Cdo 2146/2010 s rovnakým záverom, na rozhodnutie Krajského súdu Trnava č. k. 24Co 330/2013, podľa ktorého banka môže postúpiť i nezosplatnený úver, a že právo zosplatniť úver má i právny nástupca pôvodného veriteľa, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého relevantným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi, je bez ďalšieho založená aj aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd ju akceptuje bez toho, aby skúmal ako prejudiciálnu otázku existenciu, resp. platnosť zmluvy o postúpení.

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného, oboznámením sa so spisom č. k. 13Ro 26/2013, s fotokópiou spisu č. k. 16Er 4651/2013, s rozhodnutím Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 58/2016, Krajského súdu Prešov č. k. 4Co 145/2014, s e-mail komunikáciou, s oznámením o postúpení pohľadávky.

8. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav:

9. Žalobca žalobou zo dňa 6.5.2013, v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza č. k. 13Ro 26/2013 domáhal sa proti žalovanému zaplata 2.793,58 eur s úrokom vo výške 18,40% ročne z istiny 1.215,41 eur od 22.12.2010 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z istiny 2.793,58 eur od 22.12.2010 do zaplata a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že medzi jeho právnym predchodcom Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava a žalovaným dňa 23.11.2006 bola uzavretá Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovanému úver vo výške 40.000,- Sk (1.327,76 eur), pri úrokovej sadzbe 18,40% ročne. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver splácať mesačnou splátkou vo výške 36,18 eur (1.090,- Sk), vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá zmluvnými stranami na deň 20.12.2006 a konečná splatnosť úveru na deň 20.11.2011. Uviedol, že žalovaný svoj záväzok zo zmluvy neplnil a poskytnutý úver nesplatil ani do dňa dohodnutej konečnej splatnosti. Dňa 21.12.2010 uzavrel (žalobca) so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava Zmluvu o postúpení pohľadávok. K uvedenému dátumu dlžný zostatok predstavoval sumu 3.081,58 eur. Po postúpení pohľadávky došlo k čiastočnej úhrade záväzku v sume 288,- eur.

10. Okresný súd Prievidza platobným rozkazom č. k. 13Ro 26/2013-48 zo dňa 31.7.2013 žalovanému uložil, aby do 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatil žalobcovi sumu 2.793,58 eur, úrok vo výške 18,40% ročne zo sumy 1.215,41 eur od 22.12.2010 do zaplata, úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2.793,58 eur od 22.12.2010 do zaplata a na účet právneho zástupcu žalobcu nahradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 285,65 eur, a ostatné trovy konania vo výške 167,50 eur, alebo aby v tej istej lehote podal odpor na tomto súde. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 23.8.2013.

11. Dňa 11.11.2013 JUDr. Rudolf Krutý, PhD., súdny exekútor na Okresný súd Prievidza podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Prílohou žiadosti bol návrh na vykonanie exekúcie, ktorý na jeho exekútorický úrad podal žalobca s tým, že exekučným titulom je platobný rozkaz č. k. 13Ro 26/2013-48 zo dňa 31.7.2013. Okresný súd Prievidza podľa § 45 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. vykonaním exekúcie dňa 20.8.2014 pod č. 5 307 12 6989 č. k. 16Er 4651/2013 poveril JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., súdneho exekútora.

12. Z výsluchu žalovaného vyplýva, že úver, ktorý mu bol poskytnutý na základe uzavretej Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.11.2006 spoiatku riadne splácal. Od mesiaca júna 2013 pracoval v zahraničí. Plnomocenstvo, za účelom prevzatia doručovaných písomností udelil matke. Ako jeho splnomocnenec prevzala i platobný rozkaz Okresného súdu Prievidza č. k. 13Ro 26/2013-48 zo dňa 31.7.2013. Ich vzťahy sa neskôr narušili a platobný rozkaz mu odovzdala až v mesiaci februári 2016. Následne žiadal o poskytnutie právnych služieb. Kontaktoval občianske združenie Úžera.org, konkrétne JUDr. Romana Juríka, ktorý mu oznámil, že postúpením pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalobcu bol porušený zákon o bankách. Navrhol mu, aby podal návrh na zastavenie vedeného exekučného konania a žalobu na obnovu konania č. 13Ro 26/2013. Komunikácia s občianskym združením Úžera.org prebiehala od 10.3.2016 e-mailom, a tiež osobným stretnutím. Až v tejto súvislosti sa dozvedel o dôvodoch obnovy konania. JUDr. Roman Jurík mu zaslal súdne rozhodnutia, ktoré sú prílohou žaloby. Tieto rozhodnutia nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, pričom môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci a je možné ich oboznámiť i ako dôkazy. Pôvodný veriteľ nebol oprávnený postúpiť na žalobcu, ako nebankový subjekt nesplatnú („živú“) pohľadávku. Až z e-mail komunikácie s JUDr. Romanom Juríkom sa dozvedel o rozhodnutiach Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C-244/98, C-243/08, C-618/10, C-472/11. Čo treba rozumieť pod Úradným vestníkom Európskej únie, uviesť nevedel. Počas pobytu v zahraničí prístup na internet nemal.

13. Z predloženej e-mail komunikácie medzi občianskym združením Úžera.org (e-mail: zdruzenie@uzera.org) a žalovaným vyplýva, že sa uskutočnila dňa 10.3.2016. Žalovaný uvedenému združeniu zaslal kópiu spisu (exekučného spisu).

14. Podľa § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

15. Podľa § 397 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu

pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privediť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

16. Podľa § 397 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privediť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

17. Podľa § 397 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné.

18. Podľa § 398 Civilného sporového poriadku žaloba na obnovu konania je prípustná aj proti právoplatnému uzneseniu, ktorým bol schválený zmier, ak možno dôvody obnovy konania vzťahovať aj na predpoklady, za ktorých sa zmier schvaľoval, to platí primerane aj o platobnom rozkaze, ktorý nadobudol právoplatnosť.

19. Podľa § 400 Civilného sporového poriadku žalobu o obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

20. Podľa § 403 ods. 1 Civilného sporového poriadku žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

21. Podľa § 403 ods. 2 Civilného sporového poriadku žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

22. Podľa § 404 písm. c) Civilného sporového poriadku za splnenia podmienok podľa § 403 ods. 1, po troch rokoch od právoplatnosti rozhodnutia možno podať žalobu na obnovu konania, ak ide o dôvody obnovy konania uvedené v § 397 písm. c) až e).

23. Podľa § 411 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozsahom a dôvodmi žaloby na obnovu konania je súd viazaný.

24. Podľa § 414 Civilného sporového poriadku, ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

25. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 470 dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania a to aj tie, ktoré boli začaté pred 1.7.2016.

26. Žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý smeruje proti právoplatným rozhodnutiam súdu.

27. Ustanovenie § 403 Civilného sporového poriadku upravuje subjektívnu a objektívnu lehotu, počas ktorej je potrebné podať žalobu na obnovu konania. Subjektívna lehota je trojmesačná. Objektívna lehota je trojročná a v jej rámci plynie trojmesačná subjektívna lehota. Civilný sporový poriadok ustanovuje tri výnimky z objektívnej trojročnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Jednou z nich je dôvod obnovy konania uvedený v § 397 písm. c) až e/.

28. Žalovaný žalobu o obnovu konania odôvodnil ustanovením § 397 ods. 1 písm. a), b) a e) Civilného sporového poriadku.

29. Začiatok plynutia subjektívnej lehoty v ustanovení § 403 Civilného sporového poriadku je odvodený od slova „mohol“. Lehota teda začína plynúť odo dňa, kedy sa oprávnený subjekt (žalovaný), ktorý navrhuje obnovu konania mohol dozvedieť o dôvode obnovy (s prihliadnutím na okolnosti a pomery), t. j. kedy nastal stav, z ktorého mohol tento dôvod poznať alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť, t. j., že už nastala situácia, z ktorej síce mohol poznať dôvod obnovy, ale z objektívnych dôvodov ho mohol uplatniť až neskôr. Ako to už bolo uvedené, trojmesačná subjektívna lehota plynie v rámci trojročnej objektívnej

lehoty, čo znamená, že najneskorší moment možnosti uplatnenia návrhu na obnovu konania je moment trojročnej lehoty od právoplatnosti napádaného rozhodnutia (s taxatívne stanovenými výnimkami v § 404).

30. Žalovaný, ako dôvod obnovy konania podľa ustanovenia § 397 ods. 1 písm. a) a písm. b) Civilného sporového poriadku označil ten, že pri vydávaní platobného rozkazu mu súd neumožnil uplatniť zásadnú námietku, ktorá by nevyhnutne viedla k zamietnutiu žaloby (absencia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v pôvodnom konaní) s tým, že v jej prospech (zásadnej námietky) svedčia viaceré rozhodnutia súdov: a) rozsudok Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 58/2016 zo dňa 21.3.2016 a predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 10C 73/2012 zo dňa 16.9.2015 a uznesenia Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 321/2013 zo dňa 20.6.2013, č. k. 6Co 203/2015 zo dňa 19.5.2015, b) rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 4Co 145/2014 zo dňa 11.3.2015 a predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 8C 156/2012 zo dňa 7.5.2014, c) rozsudok Okresného súdu Svidník č. k. 5C 37/2014 zo dňa 24.10.2014.

31. V časovom období do mesiaca júna 2013 do februára 2016 žalovaný pracoval v zahraničí. Na Slovensko prichádzal len zriedkavo a zdržiaval sa v domácnosti svojej partnerky. Jeho vzťahy s matkou, ktorej pred odchodom do zahraničia udelil plnomocenstvo (za účelom prevzatia doručovaných písomností), sa narušili. K usporiadaniu vzťahov došlo v mesiaci februári 2016, kedy mu odovzdala platobný rozkaz Okresného súdu Prievidza č. k. 13Ro 26/2013-48 zo dňa 31.7.2013. V ďalšom období žalovaný žiadal o poskytnutie právnych služieb občianske združenie Úžera.org.

32. V rozhodnutiach: rozsudok Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 58/2016 zo dňa 21.3.2016, rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 10C 73/2012 zo dňa 16.9.2015, uznesenie Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 321/2013 zo dňa 20.6.2013, uznesenie Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 203/2015 zo dňa 19.5.2015, rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 4Co 145/2014 zo dňa 11.3.2015, rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 8C 156/2012 zo dňa 7.5.2014, rozsudok Okresného súdu Svidník č. k. 5C 37/2014 zo dňa 24.10.2014, stranami sú iné strany sporu, než je: GENERAL FACTORING, a.s., ul. Košická č. 56, Bratislava, IČO: 35 838 825 a Juraj Nagy, nar. 22.5.1984. Tieto rozhodnutia sa tiež netýkajú pôvodného konania, vedeného na Okresnom súde Prievidza pod č. 13Ro 26/2013. Žalovaný uvedené rozhodnutia, ale označil za dôvod obnovy konania. Pri posudzovaní otázky zachovania zákonnej trojmesačnej lehoty (jej začiatok je stanovený subjektívnym okamihom, keď sa žalovaný mohol dozvedieť o dôvode obnovy konania) potom je významným okamihom, keď sa kontaktoval s občianskym združením Úžera.org, ktoré ho informovalo o vyššie uvedených rozhodnutiach, ako dôvode obnovy pôvodného konania. Ide o obdobie: 10.3.2016 a nasledujúce dni, kedy nastal stav, z ktorého tento dôvod obnovy mohol poznať. Žiadne iné zistenia, a to i s prihliadnutím na to, že pôsobil v zahraničí, nenasvedčujú tomu, že o vyššie uvedenom dôvode obnovy konania sa mohol dozvedieť už skôr.

33. Žaloba na obnovu konania odôvodnená ustanovením § 397 ods. 1 písm. a) a písm. b) Civilného sporového poriadku bola podaná včas, a preto ju súd neodmietol (§ 413 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku).

34. Dôvodom prípustnosti obnovy konania podľa § 397 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku je existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré kumulatívne musia spĺňať tieto podmienky: a) Skutočností, rozhodnutí a dôkazov nemohla strana oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. Otázka viny sa v tomto prípade posudzuje zo striktného procesného hľadiska. Spravidla pôjde o prípady, keď strana o existencii skutočností alebo dôkazov nevedela. Aby bola obnova konania prípustná, musí vždy ísť o skutočnosti a dôkazy, ktoré tu existovali už počas pôvodného konania. Pri rozhodnutiach, ktorých existencia bude dôvodom obnovy konania, pôjde o dve skupiny rozhodnutí. Jednak to budú rozhodnutia, ktoré strana bez svojej procesnej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní napriek tomu, že reálne existovali a jednak o rozhodnutia nové, také, ktoré boli vydané až po právoplatnom rozhodnutí veci. b) Dôvodom obnovy konania sú len také skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, ktoré sa týkajú strán a predmetu pôvodného konania. c) Skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy sú spôsobilé privodiť pre stranu pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci (pravdepodobnosť priaznivejšieho rozhodnutia).

35. Žalovaný v žalobe, ako dôvod obnovy konania podľa § 397 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku neoznačil skutočnosti ani dôkazy, ale rozhodnutia: rozsudok Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 58/2016 zo dňa 21.3.2016, rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 10C 73/2012 zo dňa

16.9.2015, uznesenie Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 321/2013 zo dňa 20.6.2013, uznesenie Krajského súdu Bratislava č. k. 6Co 203/2015 zo dňa 19.5.2015, rozsudok Krajského súdu Prešov č. k. 4Co 145/2014 zo dňa 11.3.2015, rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 8C 156/2012 zo dňa 7.5.2014, rozsudok Okresného súdu Svidník č. k. 5C 37/2014 zo dňa 24.10.2014.

36. Medzi uvedenými rozhodnutiami a pôvodným konaním č. k. 13Ro 26/2013 nie je personálne (netýka sa strán sporu: GENERAL FACTORING, a.s., ul. Košická č. 56, Bratislava, IČO: 35 838 825 a I.), a ani vecné (netýka sa predmetu pôvodného konania) prepojenie. Nie sú potom splnené ani ďalšie podmienky: a) že žalovaný bez svojej viny rozhodnutia nemohol použiť v pôvodnom konaní, b) že rozhodnutia sú spôsobilé pre žalovaného, ako stranu pôvodného konania privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. O nedostatku procesného zavinenia spočívajúceho v tom, že strana sporu nemohla rozhodnutia použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny, nemožno pritom hovoriť tam, kde odpor podaný nebol. Preto súd žalobu o obnovu konania (dôvod uplatnený podľa § 397 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku), ako neopodstatnenú zamietol.

37. Na rozdiel od dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku, podľa § 397 písm. b) uvedeného zákona ide o procesnú situáciu, keď strana sporu riadne splnila svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda riadne označila dôkaz, ktorý navrhla vykonať, avšak z objektívnych dôvodov takýto dôkaz nebolo v pôvodnom konaní možné vykonať.

38. Žalovaný odpor proti platobnému rozkazu Okresného súdu Prievidza č. k. 13Ro 26/2013-48 zo dňa 31.7.2013 nepodal, k jeho zrušeniu nedošlo (§ 174 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom ku dňu 30.6.2016). Platobný rozkaz sa stal právoplatným a vykonateľným rozhodnutím.

39. Do 30.6.2016 povinnosť navrhnuť alebo označiť dôkazné prostriedky v občianskom súdnom konaní, bola účastníkom konania všeobecne uložená v § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p.. Išlo o povinnosť toho z účastníkov, ktorý tvrdil skutočnosť, ktorá mala byť v konaní preukázaná.

40. Ako to už bolo uvedené, žalovaný v pôvodnom konaní odpor proti vydanému platobnému rozkazu nepodal. Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť si nesplnil, neoznačil dôkazy, ktoré navrhuje vykonať.

41. Žalovaný v priebehu konania uviedol, že dôkazmi sú rozhodnutia (a v tejto súvislosti skutočnosti, ktoré z nich vyplývajú) uvedené v bode 35. tohto rozsudku. V pôvodnom konaní si však riadne nesplnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda ani neoznačil dôkaz, ktorý navrhuje vykonať. K situácii, že dôkaz v pôvodnom konaní z objektívnych dôvodov nebolo možné vykonať, nemohlo dôjsť. Preto ani nemôže nastať situácia, že možno vykonať dôkaz, ktorý sa nemohol vykonať v pôvodnom konaní. Preto súd žalobu o obnovu konania (dôvod uplatnený podľa § 397 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku), ako neopodstatnenú zamietol.

42. Ako to už bolo uvedené, Civilný sporový poriadok pripúšťa, aby žaloba na obnovu konania bola podaná aj po uplynutí objektívnej lehoty troch rokov po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia z taxatívnych dôvodov a to za predpokladu, že ostane naďalej zachovaná subjektívna trojmesačná lehota podľa § 403 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Táto lehota musí byť zachovaná aj v prípade, že žaloba na obnovu konania oprávneným subjektom je podaná pred uplynutím objektívnej lehoty troch rokov.

43. Platobný rozkaz Okresného súdu Prievidza č. k. 13Ro 26/2013-48 zo dňa 31.7.2013 nadobudol právoplatnosť dňa 23.8.2013. Žalovaný žalobu o obnovu konania (aj z dôvodu podľa § 397 ods. 1 písm. e/ Civilného sporového poriadku) podal dňa 25.4.2016.

44. Žalovaný za dôvod obnovy konania označil to, že predmetný platobný rozkaz je v rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie: C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA, C-243/08 Pannon GSM Zrt., C-618/10 Banco Español de Crédito SA, C-472/11 Banif Plus Zrt..

45. Žalovaný za začiatok plynutia trojmesačnej subjektívnej lehoty považuje moment, kedy sa od občianskeho združenia Úžera.org dozvedel o judikatúre Súdneho dvora Európskej únie, obdobie: 10.3.2016 a nasledujúce dni.

46. Podľa článku 297 ods. 2 (pôvodne článku 254) Zmluvy o fungovaní Európskej únie nelegislatívne akty prijaté vo forme nariadení, smerníc a rozhodnutí, ktoré neuvádzajú komu sú určené, sa uverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie. Nadobúdajú účinnosť dňom, ktorý je v nich stanovený alebo ak takýto deň nie je stanovený, dvadsiatym dňom po ich uverejnení. Režim Úradného vestníka Európskej únie a jeho prístupnosť v Slovenskej republike sú upravené v zákone č. 416/2004 Z. z..

47. Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 416/2004 Z. z. o Úradom vestníku Európskej únie, o všetkom čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka, domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná.

48. Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených prípadoch C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero a ďalší zo dňa 27.6.2000 bol zverejnený v zbierke súdnych rozhodnutí ESD dňa 27.6.2000.

49. Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-618/10 Banco Español de Crédito SA proti Joaquín Calderón Camino zo dňa 14.6.2012 bol zverejnený v zbierke súdnych rozhodnutí ESD dňa 14.6.2012.

50. Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-472/11 Banif Plus Bank Zrt. proti Csaba Csipai, Viktória Csipai zo dňa 21.2.2013 bol zverejnený v zbierke súdnych rozhodnutí ESD dňa 21.2.2013.

51. Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-243/98 Pannnon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Győzfi zo dňa 4.6.2009 bol zverejnený v zbierke súdnych rozhodnutí ESD dňa 4.6.2009.

52. Vo veciach C-240/98 až C-244/98, C-243/08, C-618/10, C-472/11 stranami nie sú: GENERAL FACTORING, a.s., ul. Košická č. 56, Bratislava, IČO: 35 838 825 a Juraj Nagy, nar. 22.5.1984. Žalovaný uvedený rozhodnutia, ale označil za dôvod obnovy konania. Pri posudzovaní otázky zachovania zákonnej trojmesačnej lehoty (jej začiatok je stanovený subjektívnym okamihom, keď sa žalovaný mohol dozvedieť o dôvode obnovy konania) potom je významným okamihom, keď sa kontaktoval s občianskym združením Úžera.org, ktoré ho informovalo o vyššie uvedených rozhodnutiach, ako dôvode obnovy pôvodného konania. Ide o obdobie: 10.3.2016 a nasledujúce dni, kedy nastal stav, z ktorého tento dôvod obnovy mohol poznať. Žiadne iné zistenia, a to i s prihliadnutím na to, že pôsobil v zahraničí, nenasvedčujú tomu, že o vyššie uvedenom dôvode obnovy konania sa mohol dozvedieť už skôr. Subjektívna 3 mesačná lehota je zachovaná a v tomto smere nie je možné aplikovať fikciu koncipovanú v ustanovení § 2 ods. 1 zák. č. 416/2004 Z. z., pretože domnienka o znalosti uverejnených záväzných aktov platí pre tých, ktorých sa týka. Rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach v konkrétnych veciach sa netýkajú všetkých spotrebiteľov, ale len tých, ktorí boli účastníkmi v tom - ktorom konaní. Je tiež potrebné (pri posudzovaní otázky zachovania zákonnej trojmesačnej lehoty) poukázať na to, že od žalovaného nemožno spravodlivo požadovať, aby sledoval celú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, pričom rozsudky (i vo veci C-240/98 až C-244/98) vydané pred 1.5.2004 z prevažnej časti nie sú preložené do slovenského jazyka. Preto, ako to už bolo uvedené obdobiem, v ktorom žalovaný o dôvode obnovy konania (rozhodnutia C-240/98 až C-244/98, C-243/08, C-618/10, C-472/11) sa mohol dozvedieť je obdobie: 10.3.2016 a nasledujúce dni (bod 32. rozsudku) a nie obdobie, keď boli zverejnené v zbierke súdnych rozhodnutí ESD.

53. Žaloba na obnovu konania odôvodnená ustanovením § 397 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku bola podaná včas, a preto ju súd neodmietol (§ 413 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku).

54. Dôvodom prípustnosti obnovy konania podľa § 397 ods. 1 písm. e) a § 398 Civilného sporového poriadku je i existencia právoplatného platobného rozkazu, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie za splnenia podmienky, že je pre strany sporu zároveň záväzný.

55. Z ustanovenia § 397 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku vyplýva, že pre rozpor právoplatného platobného rozkazu s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie sa vyžaduje určité vecné a personálne prepojenie s konaním, ktorého obnova sa navrhuje (porovnaj rozhodnutie Krajského

súdu Trenčín č. k. 17Co 785/2015 zo dňa 20.7.2016). Pre úspešné uplatnenie dôvodu obnovy konania podľa uvedeného ustanovenia zákona, teda nemožno poukázať na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, netýkajúce sa konkrétneho účastníka navrhujúceho obnovu konania.

56. Vo veci C-240/98 až C-244/98 Súdny dvor Európskej únie uviedol, že ochrana poskytnutá spotrebiteľom smernicou Rady 93/13/EHS má za následok, že národný súd môže svojím vlastným návrhom určiť, či je zmluvná podmienka nekalá, počas svojho predbežného zhodnotenia, pokiaľ ide o fakt, či sa môže k nároku prikrčiť pred národnými súdmi.

57. Vo veci C-243/08 Súdny dvor Európskej únie uviedol, že vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offo nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel.

58. Vo veci C-618/10 Súdny dvor Európskej únie uviedol, že smernica Rady 93/13/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že jej odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o návrhu na vydanie platobného rozkazu neumožňuje ani a limine, ani v ktorejkoľvek inej fáze konania ex offo preskúmať prípadnú nekalú povahu podmienky týkajúcej sa úrokov z omeškania, ktorá je súčasťou zmluvy uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, a spotrebiteľ nepodá odpor.

59. Vo veci C-472/11 Súdny dvor Európskej únie uviedol, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená. Vnútroštátny súd musí na účely preskúmania prípadnej nekalej povahy zmluvnej podmienky, na ktorej bol založený návrh, ktorý mu bol podaný, vziať do úvahy všetky ostatné ustanovenia zmluvy.

60. Ako to už bolo uvedené, vo veci C-240/98 až C-244/98, C-243/08, C-618/10, C-472/11 stranami neboli: GENERAL FACTORING, a.s., ul. Košická č. 56, Bratislava, IČO: 35 838 825 a I. L., nar. XX.X.XXXX, a ani sa tieto veci netýkali pôvodného konania č. 13Ro 26/2013. S poukazom na vyššie uvedené zistenia, súd žalobu o obnovu konania (dôvod uplatnený podľa § 397 ods. 1 písm. e/ Civilného sporového poriadku), ako neopodstatnenú zamietol. Žalovaný, prostredníctvom zástupcu na pojednávaní dňa 7.7.2017 uviedol, že dôvod obnovy konania, ktorý v žalobe označil ako dôvod podľa § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. (rozpor s rozhodnutiami C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial SA, C-243/08 Pannon GSM Zrt., C-618/10 Banco Español de Crédito SA, C-472/11 Banif Plus Zrt.) je po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku možné subsumovať pod jeho § 397 ods. 1 písm. a). V tejto súvislosti súd poukazuje, že medzi rozhodnutiami C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial SA, C-243/08 Pannon GSM Zrt., C-618/10 Banco Español de Crédito SA, C-472/11 Banif Plus Zrt. a pôvodným konaním č. 13Ro 26/2013 nie je personálne (netýka sa strán sporu: GENERAL FACTORING, a.s., ul. Košická č. 56, Bratislava, IČO: 35 838 825 a Juraj L., nar. 22.5.1984), a ani vecné (netýka sa predmetu pôvodného konania) prepojenie.

61. V čase vydania platobného rozkazu č. k. 13Ro 26/2013-48 zo dňa 31.7.2013 ustanovenie § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku súdu ukladalo povinnosť ex offo skúmať, či zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky a zároveň neumožňuje vydať platobný rozkaz, ak po preskúmaní zmluvy vyvodí záver, že táto obsahuje neprijateľné podmienky. V predmetnej veci a contrario je možné konštatovať, že ak súd vydal platobný rozkaz, tak posudzoval aj úverovú zmluvu, z ktorej bol nárok na zaplatenie peňažnej sumy uplatnený z hľadiska toho, či obsahuje neprijateľné podmienky. Ak však platobný rozkaz spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, skôr by z tohto hľadiska prichádzal do úvahy iný mimoriadny opravný prostriedok a nie obnova konania.

62. Súd poukazuje i na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-234/04 zo dňa 16.3.2006, podľa ktorého vo všeobecnosti nie je vnútroštátny súd povinný znova preskúmať a zrušiť právoplatné súdne rozhodnutie, aj keby sa ukázalo, že je v rozpore s právom Spoločenstva. Poukázal na dôležitosť zásady res iudicata. Na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených pre tieto opravné prostriedky.

63. Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

64. Podľa § 262 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

65. S poukazom na výrok rozsudku, úspešným v konaní bol žalobca, preto mu súd proti žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

66. O výške trov konania po právoplatnosti rozsudku rozhodne súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prievidza, písomne, v dvoch vyhotoveniach. O odvolaní rozhoduje Krajský súd Trenčín.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody sú uvedené v § 365 Civilného sporového poriadku.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.